

POSTANOWIENIE

Dnia 15 lipca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Sadowski

w sprawie z powództwa P.K.

przeciwko P. w O.

o przywrócenie do pracy i wynagrodzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 15 lipca 2026 r.,

na skutek skargi o wznowienie postępowania zakończonego postanowieniem

Sądu Najwyższego z dnia 10 kwietnia 2026 roku sygn. akt I NZ 80/25, zażalenia na postanowienie z dnia 10 kwietnia 2026 r. w sprawie o sygn. I NZ 80/25 oraz wniosku o wyłączenie SSN T.P. od rozpoznania sprawy o sygn. I NZ 80/25,

1. odrzuca skargę;

2. odrzuca wniosek o wyłączenie SSN T.P.;

3. odrzuca zażalenie.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 1 maja 2026 r. adw. M. W. jako pełnomocnik wnioskodawcy P.K. (dalej: „skarżący”) wniósł do Sądu Najwyższego skargę o wznowienie postępowania III PSK 70/24 wraz zażaleniem na postanowienie z dnia 10 kwietnia 2026 r. sygn. akt I NZ 80/25, oraz wniosek o wyłączenie SSN T.P.

Skarżący zaskarżył „postanowienie” z dnia 10 kwietnia 2026 roku (III PSK 70 /24 (oraz ewentualnie także I NWW 21/25, 1 NZ 30/25, I NZ 52/25,

I NZ 78/25, I NZ 80/25)) w całości na korzyść skarżącego. „Postanowieniu” temu zarzucił obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na jego treść.

Mając powyższe na względzie skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego „postanowienia” i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Najwyższemu Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych. Skarżący wniósł także o wznowienie postępowań zakończonych ww. „postanowieniem” z dnia 10 kwietnia 2026 roku (sygn. III PSK 70 / 24 (oraz ewentualnie także I NWW 21/25, I NZ 30/25, I NZ 52/25, I NZ 78/25, I NZ 80/25)) przez SSN T.P. Kolejno na podstawie art. 49 kodeksu postępowania cywilnego w związku z art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Kart Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności oraz art. 379 pkt 4) k.p.c. skarżący wniósł o wyłączenie SSN T.P. od udziału w niniejszej sprawie. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego „postanowienia” z dnia 10 kwietnia 2026 roku i ponowne rozpoznanie sprawy, w tym wyznaczenie rozprawy i ponowne przeprowadzenie wszystkich czynności procesowych, wreszcie skarżący wniósł o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego za wszystkie dotychczasowe instancje.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o wznowienie postępowania podlegała odrzuceniu jako niedopuszczalna.

Artykuł 399 § 2 k.p.c. dopuszcza możliwość wznowienia postępowania zakończonego postanowieniem, jedynie wówczas, gdy orzeczenie to zostało wydane w warunkach, o których mowa w art. 401¹ k.p.c., czyli wówczas, gdy oparto je na podstawie przepisu, którego niezgodność z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub z ustawą, stwierdzona została wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego.

Skarżący formułuje swój wniosek o wznowienie postępowania podnosząc udział w rozpoznaniu sprawy sędziego Sądu Najwyższego, który został powołany przy udziale Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa

oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2018, poz. 3), a konkretnie p[rzez art. 9a u.KRS.

Przepis ten wprawdzie nie stanowił podstawy do wydania postanowienia, którego treść skarżący kwestionuje, jednak był przedmiotem kontroli konstytucyjnej przeprowadzonej przez Trybunał Konstytucyjny, w której wyniku przepis ten został uznany za zgodny z art. 187 ust. 1 pkt 2 i ust. 4 w związku z art. 2, art. 10 ust. 1 i art. 173 oraz z art. 186 ust. 1 Konstytucji RP wyrokiem z 25 marca 2019 r., K 12/18.

Tym samym, do skargi niniejszej nie znajduje zastosowania art. 399 § 2 k.p.c. i z tego względu jest ona niedopuszczalna, nie istnieje bowiem podstawa prawna na której mogłaby zostać ona skutecznie wniesiona.

Na marginesie warto stwierdzić, że wnoszący skargę o wznowienie postępowania, profesjonalny pełnomocnik, powinien zdawać sobie sprawę z tego, że w świetle art. 29 § 1-3 u.SN niedopuszczalne jest kwestionowanie prawidłowości powołania sędziego przez Prezydenta RP, zaś uchwała Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2020 r., BSA I 4110 1/20 została pozbawiona wszelkiej doniosłości normatywnej wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z 20 kwietnia 2020 r., U 2/20, jako niezgodna z art. 179, art. 144 ust. 3 pkt 17, art. 183 ust. 1, art. 45 ust. 1, art. 8 ust. 1, art. 7 i art. 2 Konstytucji RP, art. 2 i art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej (Dz.U. 2004 nr 90, poz. 864/30 z późn. zm.) oraz art. 6 ust. 1 EKPCz. Wobec konieczności przypomnienia tych oczywistych faktów, nie od rzeczy będzie również przypomnienie, że zgodnie z art. 190 ust. 1 Konstytucji RP orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego mają moc powszechnie obowiązującą i są ostateczne, przez co związane są nimi wszystkie podmioty występujące w obrocie prawnym, w tym organy stosujące prawo.

Skarżący zaskarżył również ewentualne postępowania dotyczące spraw pod sygn.: I NWW 21/25; I NZ 30/25; I NZ 52/25; I NZ 78/25; I NZ 80/25) w całości na korzyść skarżącego.

W ocenie Sądu Najwyższego należało wskazać, iż powyższe okazało się niedopuszczalne z mocy prawa. W aktualnym stanie prawnym zasadniczo nie ma możliwości wywiedzenia zwyczajnego środka zaskarżenia (zażalenia) od orzeczenia (zarządzenia) Sądu Najwyższego.

Zażalenie jest zwyczajnym środkiem zaskarżenia (środkiem odwoławczym), służącym zasadniczo do kwestionowania orzeczeń wpadkowych (incydentalnych) oraz zarządzeń wydawanych w toku postępowania. Przysługuje ono wyłącznie wtedy, gdy ustawa tak stanowi. Wpisuje się to w generalną regułę, że orzeczenia (zarządzenia) Sądu Najwyższego są niezaskarżalne, ostateczne i prawomocne. Przepisy szczególne czynią nieraz wyjątki od tej zasady [np. art. 29 § 21 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (t.j. Dz.U. 2024, poz. 622)], co jednak nie narusza jej istoty.

Sąd Najwyższy wskazuje także, iż wnoszenie jakichkolwiek środków zaskarżenia od orzeczeń Sądu Najwyższego, które są niezaskarżalne, czy też wnoszenie jakichkolwiek pism lub niedopuszczalnych wniosków stanowi nadużycie prawa procesowego (art. 41 k.p.c.).

Z uwagi na powyższe Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji postanowienia.

[r.g.]